

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.780/2017/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bihari Krisztina ügyvéd) által képviselt **felperes neve, felperes lakcíme** szám alatti lakos **felperesnek** – a Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Papp Kornél) által képviselt **alperes neve, alperes székhelye** szám alatti székhelyű **alperes** ellen általános szerződési feltétel tisztességtelenség miatti érvénytelenségének megállapítása és egyéb követelések iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. július 12. napján kelt 6.P.20.584/2017/8. számú elsőfokú ítélete ellen alperes által 10. sorszám alatt, míg felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezésekre tekintettel lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben és akként változtatja meg**, hogy az alperes által a felperesnek fizetendő elsőfokú eljárási költséget 60.000,- (Hatvanezer) Ft-ra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 25.000,- (Huszonötezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az alperes 15.000,- (Tizenötezer) Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére köteles az államnak az adóhatóság felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes kölcsönvevőként 2008. április 17-én kötött egyedi kölcsönszerződést a **alperesi jogelőd neve** (az alperes jogelődjével) gépjárművásárlás finanszírozása céljából. Az alperesi jogelőd által nyújtott kölcsön összege 2.959.000,- forint volt, a felperes 120 havi törlesztési futamidőt vállalt, törlesztésenként 36.284,- forint összeggel. Az összes törlesztőrészlet: 4.354.000,- forint, a teljes hiteldíjmutató: 9,31%. A havi fix konstrukciójú kölcsönszerződés mértékadó devizaneme: CHF (svájci frank). Az egyedi kölcsönszerződés 2. pontja szerint az ott nem szabályozott kérdéseket a szerződés elválaszthatatlan részét képező **alperesi jogelőd neve** hitelezési tevékenységére vonatkozó **Üsz.** megjelölésű üzletszabályzat tartalmazza. Ennek szerződés részévé válására vonatkozó nyilatkozatot az egyedi kölcsönszerződés 3. pontjában tett a kölcsönbevevő.

Az Üsz. VI/1. pontja a kölcsönvevő kötelezettségei között rögzíti, hogy a kölcsönvevő köteles a hatósági nyilvántartásba a gépjármű forgalmi engedélyébe és a törzskönyvébe a hitelező javára a felek között létrejött szerződésnek megfelelően a vételi jogot és annak biztosítására az elidegenítési tilalmat bejegyeztetni, és ennek megfelelően úgy rendelkezni, hogy a hatóság a törzskönyvet, a korlátozás jogosítottja részére küldje meg. A VI/3. pont ehhez kapcsolódóan előírja: Amennyiben a törzskönyv bármely oknál fogva a kölcsönbevevő birtokába kerül, köteles azt haladéktalanul a hitelező részére értékküldeményként továbbítani.

Az Üsz. IV/7. pontja értelmében: Amennyiben az elsődleges biztosíték opció és az egyedi kölcsönszerződés futamideje 5 évnél hosszabb, úgy a kölcsönbevevő köteles a hitelező felszólítására – az eredeti feltételekkel egyező tartalommal – ismét vételi jogot engedni, amelynek időtartama legalább a szerződés lejártát követő 3 hónap.

Az Üsz. IV/9. pontja értelmében: Amennyiben a kölcsönbevevő a kölcsönszerződésben foglalt valamennyi kötelezettségét teljesítette, úgy a hitelező köteles a gépjármű törzskönyvét és a korlátozó bejegyzések törléséhez szükséges nyilatkozatot kiadni.

A felek 2008. április 18-án az egyedi kölcsönszerződés biztosítékeként opciós szerződést is kötöttek, melyben a megvásárlásra kerülő gépjárműre nézve – a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségek teljesítésének elmaradása esetére – a felperes opciós jogot engedett az alperesi jogelődnek.

A külön alakissággal kötött opciós szerződés 3. pontja rögzíti, hogy a felek a kölcsönvevő kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségeinek elsődleges biztosítására alapították az opciós jogot. Az 5. pont szerint a hitelező a vételi jogot a szerződés aláírásától számított 5 éves időtartam alatt, de legfeljebb addig az időpontig gyakorolhatja, ameddig vele szemben a kölcsönszerződésből eredő tartozását a kölcsönbevevő maradéktalanul nem teljesíti. A szerződő felek a 7. pontban a vételi joggal terhelt gépjármű tekintetében elidegenítési és terhelési tilalmat is kikötöttek, mely terhek a jármű törzskönyvébe bejegyzésre kerültek. A szerződés 5. pontja alapján a hitelező a vételi jogot a szerződés aláírásától számított 5 éves időtartam alatt, de legfeljebb addig az időpontig gyakorolhatja, ameddig vele szemben a kölcsönszerződésből eredő tartozását a kölcsönbevevő maradéktalanul nem teljesítette.

A gépjármű megvásárlásakor a jármű törzskönyve – az opciós jog, valamint az elidegenítési és terhelési tilalom bejegyzéssel – az alperesi pénzügyi birtokába került, az üzletszabályzat VI/1. rendelkezésének megfelelően.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződéshez kapcsolódó üzletszabályzat IV/7. pontja érvénytelen, az a Ptk. 374. § (2) bekezdés rendelkezésének megkerülését célozza. Kérte továbbá a finanszírozott gépjármű törzskönyvének kiadására kötelezni az alperest, valamint, hogy a bíróság az opciós jog törléséhez szükséges alperesi nyilatkozatot ítéletével pótolja.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a törzskönyv birtoklási kikötés a kölcsönszerződéshez kapcsolódik, az nem kizárólag az opciós szerződés biztosítéka, ennek megfelelően a törzskönyv kiadására az alperes csak akkor lenne köteles, ha a felperes valamennyi kölcsönszerződésből eredő tartozását megfizeti, erre azonban még nem került sor.

Az elsőfokú bíróság ítéletével mindhárom kereseti kérelemnek helyt adott. Megállapította az üzletszabályzat IV/7. pont érvénytelenségét, elrendelte a gépjármű törzskönyv kiadását, és ítélettel pótolta az opciós jog törléséhez szükséges alperesi nyilatkozatot.

A bíróság ítéletének indokolásában az opciós szerződés 2. és 4. pontját egybevetve megállapította, hogy az ott rögzített szerződéses kikötések maradéktalanul megfelelnek a Ptk. 374. § (2) bekezdésében írt szabályoknak. Az üzletszabályzat IV/7. pontjában rögzített rendelkezést azonban ezekkel ellentétesnek találta, utalva arra, hogy a szerződéskötéstől számított 5 év elteltét követő időre nézve, a kölcsönvevőt újabb vételi jog engedésére kötelező rendelkezés érvénytelenségét a bíróság korábban már közérdekű perben megállapította, e körben utalt a BDT2008/1828. szám alatt közzétett eseti döntésre. Kiemelte, hogy a Ptk. 374. § (2) bekezdés kógens rendelkezését megkerülő

szerződési szabály folytán, a hitelező egyoldalú hatalmasságot kapna arra vonatkozóan, hogy felszólítással kötelezze a kölcsönbevevőt az 5 évre szóló opciós szerződés meghosszabbítására. A bíróság álláspontja szerint ezért jogszabályba ütközés okán is érvénytelen az üzletszabályzat e rendelkezése. Az opciós jog megszűnésével az ennek biztosítékaként kötött járulékos szerződés is megszűnt, az alperesnek ezért nincs érvényes jogcíme a törzskönyv birtokban tartására.

Külön kitért arra; a szerződési szabadság elvéből következően, jogszabályi tiltás hiányában nincs akadálya a kölcsön visszafizetés atipikus biztosítékát szolgáló olyan szerződési kikötésnek, mely alapján a hitelező a törzskönyv birtoklására mindaddig jogosult, amíg a kölcsönbevevő a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségét maradéktalanul nem teljesíti. A perbeli esetben a bíróság azonban ilyen atipikus megállapodás megkötését nem találta megállapíthatónak. Az egyedi kölcsönszerződésnek, illetve az annak részévé vált üzletszabályzatnak nincsen olyan egyedi rendelkezése, amely az alperes által hivatkozott tartalmú atipikus biztosítékként lenne értelmezhető.

Az opciós szerződés értelmezéséből a bíróság tehát arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönszerződés biztosítékát szolgálta a törzskönyv alperesi birtoklása. Az opciós jog megszűnésével egyidejűleg a törzskönyv birtokban tartására az alperesnek azonban már nincs jogcíme, ezért azt a felperes részére ki kell adnia, így az erre irányuló keresetet is megalapozottnak találta a bíróság.

Megjegyezte, az üzletszabályzat IV/9. pontja, valamint a VI/1. pontja együttes értelmezése annyit jelent, hogy ha a kölcsönbevevő teljesíti a fizetési kötelezettségét, a hitelező mindenképpen köteles kiadni a törzskönyvet. Ez a törzskönyvkiadás egy külön körülírt esete, de nem vonható le ebből az a következtetés, hogy akkor is jogosult lenne az alperes magánál tartani a törzskönyvet, ha a jogosultság alapjául szolgáló opciós jog már megszűnt.

Az opciós jog megszűnésének megállapítására tekintettel a bíróság a terhek gépjárműnyilvántartásból való törléséhez szükséges hozzájáruló nyilatkozatot is ítélettel pótolhatónak találta.

Az ítélet érdemi rendelkezése ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak részbeni megváltoztatását és a törzskönyv kiadása iránti kereset elutasítását. Az alperes fellebbezésében hangsúlyozottan idézte az üzletszabályzat IV/9. pontját, melyre tekintettel állította: önálló biztosítékként került kikötésre a gépjármű törzskönyv alperesi birtokban tartásának joga, az nem az opciós szerződésnek, hanem a felek között létrejött egyedi kölcsönszerződésnek az önálló, atipikus biztosítéka, ennek megfelelően független az opciós jog megszűnésétől. A törzskönyv birtokban tartására mindaddig ő jogosult, amíg a kölcsönszerződésben foglalt valamennyi kötelezettségét a felperes nem teljesíti. Alperes nem vitatta, hogy a vételi jog egyik lehetséges megszűnési módja az 5 éves időtartam eltelte, ettől függetlenül azonban a törzskönyv birtoklási jog továbbra is megmarad. A felek éppen azért állapodtak meg abban, hogy a hitelező visszaszolgáltatási kötelezettsége kizárólag valamennyi fizetési kötelezettség esetén áll be, mert így az opciós időszak leteltét követően is fenntarthatta alperes a törzskönyv birtokban tartására vonatkozó jogát. A szerződő felek ügyleti akarata kifejezetten erre irányult. Hangsúlyozta, a törzskönyv birtokban tartásának önálló, atipikus biztosítéki jellegét az üzletszabályzat VI/3. pontja is alátámasztja, mely kimondja, amennyiben a törzskönyv bármely oknál fogva a kölcsönbevevő birtokába kerülne, úgy azt haladéktalanul köteles kiadni a hitelező részére. E szerződéses pont nem tartalmaz sem időbeli korlátozást, sem utalást az opciós jogra, e kötelezettség akkor is terheli a kölcsönbevevőt, ha az opció már letelt. Megjegyezte, az egyedi kölcsönszerződés szerint 120 hónap a kölcsön futamideje, mely meghaladja az opció törvényben rögzített maximális, 5 éves időtartamát. Ez is indokoltá tette az egyedi atipikus biztosíték kikötését, ezért az nem olyan bizonytalan szerződési feltétel, amelynek csak kiterjesztő értelmezés útján lehetne ezt a jelleget tulajdonítani. Megjegyezte, tudomása van a Kúria törzskönyvkiadással kapcsolatos, legutóbbi határozatában kifejtett álláspontjáról, azonban a Pp. 4. § (1) bekezdés értelmében az eljáró bíróságnak minden esetben egyedi mérlegelési

szabadsága van. Az egyedi tényálláshoz igazodóan egy másik jogvitában dönthet a Kúriától eltérő módon is a bíróság.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokok alapján történő helybenhagyására irányult. A felperes fellebbezést is előterjesztett, melyben a részére megítélt elsőfokú perköltség 60.000,- forint + áfa összegre történő felemelését kérte.

A felperes fellebbezése **alapos**, míg az alperes fellebbezése **megalapozatlan**.

Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított, felek által sem vitatott tényállásból kitűnik, hogy a peres felek a kölcsönszerződés biztosítására külön alaki formában opciós szerződést is kötöttek az alperes által finanszírozott gépjárműre, melynek 4. pontjában a Ptk. 374. § (2) bekezdésével összhangban úgy határozták meg a vételi joggyakorlás időtartamát, hogy az a szerződés aláírásától számított 5 éves időszak alatt, de legfeljebb addig az időpontig illeti meg a jogosultat, ameddig vele szemben a kölcsönszerződésből eredő tartozását a kölcsönbevevő maradéktalanul nem teljesíti. Ez a kikötés egyéb szerződési szabály hiányában a vételi jog tekintetében nem hozott létre ún. zárt opciót, a vételi joggyakorlás kezdő időpontja ezért az opciós szerződés megkötésétől (2008. április 18.) számítandó. A szerződés ilyen tartalmú jogi minősítését az alperes fellebbezésében már nem vitatta.

Az elsőfokú ítélet BDT2008/1828. számú eseti döntésre hivatkozását illetően megjegyzi az ítéletábra, hogy az említett közérdekű perben az alperes **Üsz.** jelölésű üzletszabályzatának egyes kikötéseit illetően hozott a bíróság jogerős érvénytelenséget megállapító rendelkezéseket, így a perbeli eltérő üzletszabályzat IV.7. pontjára nézve a bíróság jelen ügyben egyedi mérlegelés eredményeként hozhatott érvénytelenséget megállapító rendelkezést.

A periratokhoz felek által csatolt okirati bizonyítékokból nem tűnik ki, hogy a perbeli esetben az alperes a szerződést felmondta volna, vagy, hogy opciós jogot gyakorolt írásban a felperes irányában. Alperes perben tett nyilatkozataiban erre nem tért ki, ilyen peradat hiányában tehát arra lehet következtetni, hogy az opciós szerződés megkötésétől számított 5 éves törvényes határidő elteltével – hatályos opciós joggyakorlás hiányában – az alperes vételi joga megszűnt.

Mindezekből kiindulva a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a törzskönyv birtokban tartása a vételi joghoz kapcsolódó járulékos, vagy a kölcsönszerződés egészét érintő, egyedi atipikus biztosítékának tekinthető-e.

Az ítéletábra előrebocsátja, a Ptk. 200. § (1) bekezdésében megfogalmazott szerződési szabadság elvéből következően – ilyen tartalmú jogszabályi tiltás hiányában – nincs akadálya annak, hogy a kölcsön visszafizetésének atipikus biztosítékként a felek kikössék a törzskönyv birtoklásának jogát mindaddig, amíg a kölcsönbe vevő a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségeit nem teljesíti maradéktalanul. A perbeli esetben azonban a felek ilyen tartalmú megállapodást nem kötöttek. Az opciós szerződés, valamint az Üsz. VI/1. pont a Ptk. 207. § (1) bekezdés szerinti egybevetett értelmezéséből az következik, hogy a felek elsősorban a vételi jog – és nem a kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettség – biztosítására kötötték ki az alperes javára az elidegenítési és terhelési tilalmat, a vételi jog tárgyát képező perbeli gépjárműre. Az Üsz. VI/1. pontja ezért rendelkezik úgy, hogy a kölcsönbe vevő köteles a hatósági nyilvántartásba, a gépjármű forgalmi engedélyébe és a törzskönyvbe a hitelező javára – a felek között létrejött szerződésnek megfelelően – vételi jogot vagy a jelzálogjogot és annak biztosítására az elidegenítési és terhelési tilalmat bejegyeztetni és ennek megfelelően úgy rendelkezni, hogy a hatóság a törzskönyvet a hitelező, mint a korlátozás jogosítottja részére küldje meg.

Ezen szerződési feltétel szövegezésének tartalmi és nyelvtani értelmezése egyaránt azt támasztja alá, hogy a peres felek a törzskönyv alperes részére történő megküldésével az alperes opciós jogát kívánták biztosítani. Ennek megfelelően a törzskönyv birtoklásához való jog az opciós joghoz kapcsolódó járulékos jogosultság, amely azonban e járulékos jellegére figyelemmel az opciós jog megszűnésével együtt szűnik meg.

Az Üsz. IV/9. pontja az opciós szerződés 4. pontjával együttesen értelmezve csupán annyit jelent, hogy ha a kölcsönbe vevő teljesíti a fizetési kötelezettségeit, a hitelező (alperes) köteles kiadni a törzskönyvet és a korlátozó rendelkezések törléséhez szükséges jognyilatkozatot. Ez nem jelenti egyúttal azt is, hogy az alperesi hitelező akkor is jogosult lenne önmagánál tartani a törzskönyvet, vagy megtagadni az elidegenítési és terhelési tilalom törléséhez szükséges nyilatkozatot, ha e jogosultságok alapjául szolgáló opciós joga már megszűnt.

A Ptk. 207. § (1) és (2) bekezdése szerint ugyanis a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Ha pedig az általános szerződési feltétel, illetve fogyasztói szerződés tartalma e szabály alkalmazásával nem állapítható meg egyértelműen, a feltétel meghatározójával szerződő fél, illetve a fogyasztó számára kedvezőbb értelmezést kell elfogadni. A jogalkotó a Ptk. fenti rendelkezésével a pontatlan vagy bizonytalan megfogalmazás kockázatát arra a félre terhelte, aki annak megfogalmazásáért felelős. Ebből következően, ha az alperesnek a IV/9. pontban írt szerződési kikötéssel az volt a célja, hogy a kölcsön visszafizetésének atipikus biztosítékként mindaddig magánál tarthassa a kölcsönből finanszírozott gépjármű törzskönyvét, amíg az adós valamennyi fizetési kötelezettségének nem tesz eleget, ezt a szándékát egyértelműen félreérthetetlenül így kellett volna megfogalmaznia. Az érintett kikötésnek azonban annak tényleges megszövegezése alapján csak kiterjesztő értelmezéssel tulajdonítható az alperes által hivatkozottak szerinti tartalom, a kiterjesztő értelmezést viszont a Ptk. 207. § (4) bekezdése kifejezetten tiltja. Mindezt figyelembe véve az Üsz. IV/9. pontja – felperesi fogyasztóra nézve kedvezőbb, szűkítő értelmezése az lehet, hogy – csupán azon esetek egyikét szabályozza, amikor a hitelező nem tagadhatja meg a törzskönyv kiadását. Nem vonható le azonban az érintett kikötés megfogalmazásából az a következtetés, hogy akkor is jogosult lenne azt magánál tartani, ha e jogosultság alapjául szolgáló opciós joga megszűnt (Kúria Gfv.VII.30.049/2016., BH2017/13., BH2017/63., BH2017/95. számú eseti döntései).

Az elsőfokú bíróság helyes döntése szerint a törzskönyv az opciós jog kikényszerítése érdekében került az alperes birtokába, az opciós jog megszűnésére tekintettel a törzskönyv birtokban tartásának joga is megszűnt, ezért azt az alperes köteles a felperesnek kiadni. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy az alperes a felperessel kötött kölcsönszerződést a felperes fizetési késedelme miatt felmondta, mert az 5 év eltelte miatt már opciós joga nincs.

Az alperes jelen perben is érintett üzletszabályzatával kapcsolatban a Kúria korábban már több eseti döntést hozott, melyek egyezően, a vételi joghoz, valamint az elidegenítési és terhelési tilalomhoz kapcsolódó járulékos biztosítéknak minősítették a törzskönyv visszatartási jogot. A Kúria egyik döntésében sem minősítette úgy az alperesi üzletszabályzatot, hogy a régi Ptk. 205. § (1) bekezdés szerinti, konszenzuson alapuló megállapodás létrejött volna egy atipikus biztosítékkadásra vonatkozóan. Ezt az álláspontját a Kúria legutóbb a Pfv.VI.20.558/2016/5. számú ítéletében ismételtelen kifejtette, utalva még a Pfv.I.21.202/2015/4., valamint Gfv.VII.30.031/2016/7. szám alatti ítéletekre is. Az alperes fellebbezési hivatkozásával ellentétben tehát a Kúria több, egyező precedens értékű eseti döntésével szembemenő, egyedi üzletszabályzat értelmezésre az ítélőtábla nem látott lehetőséget. Az elsőfokú bíróság által helyesen irányadónak tekintett BH2017/13. szám alatt közzétett eseti döntés tehát nem egyedi, hanem a Kúria több döntésében is megjelenő következetes, jogi álláspontot tartalmaz, így továbbra is az irányadó bírói jogértelmezést tükrözi, az alperes perbeli

hatályos üzletszabályzata és a blanketta opciós szerződés visszatérően vitatott érvényességű, és értelmezésű pontjai tekintetében.

A fellebbezés kapcsán megjegyzi még az ítélőtábla, hogy az alperes által hivatkozott eseti döntések a Pp. 4. § (1) bekezdésre tekintettel nem kötik a másodfokú bíróságot. Az alapelvi szintű eljárási szabály a polgári ügyben eljáró bíróság mérlegelési szabadságát biztosítja. A bíróság nincs kötve más személyek közt folyamatban volt perben megállapított tényálláshoz, és döntéshez, még akkor sem, ha a döntés azonos tényálláson alapul (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) BH 2008/19 számon közzétett eseti döntés). A Szegedi Ítélőtábla az egyező tárgyú perekben már korábban kialakított jogi álláspontjához igazodóan, a jelen perben is megalapozottnak ítélte a törzskönyv kiadása iránti keresetet, figyelemmel az opciós jog megszűnésére.

A kifejtett indokolásbeli kiegészítésekkel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság alperesi fellebbezéssel támadott ítéleti rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással helybenhagyta.

Az alperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítélőtábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban pervesztesnek minősülő alperest kötelezte a felperesi költségek megtérítésére. A felperesi jogi képviselő ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával állapította meg.

A felperes fellebbezése az elsőfokú bíróság által a jogi képviseletével kapcsolatban felmerült perköltség felemelésére irányult. Helyesen hivatkozott a felperes a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alkalmazhatóságára, azonban nem az 1.800.000,- forint keresethalmazat összevont pertárgyértéke után %-osan kell a meg nem határozható pertárgyértékű ügyben az ügyvédi munkadíjat megállapítani, hanem az IM rendelet 3. § (3) bekezdés rendelkezése alapján. Az ügyvédnek a pert megelőző és a peren kívül végzett igazolt tevékenységéért járó díj óránként 5.000,- forint, de legalább 10.000,- forint. Az ítélőtábla az említett rendelkezést alkalmazva a díjmegállapítás során figyelembe vette, hogy a kereseti kérelmen kívül további, írásbeli beadvány benyújtására került sor a felperesi jogi képviselő részéről, aki a perben megtartott második tárgyaláson személyesen is részt vett. Mindezek alapján mérlegeléssel az ítélőtábla 60.000,- forint összegben találta megállapíthatónak az ügyvédi tevékenységgel arányban álló munkadíjat, mely az áfát is magában foglalja.

Az ítélőtábla az eredményes a felperesi fellebbezésre tekintettel a Pp. 253. § (2) bekezdésre történt hivatkozással az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag az elsőfokú perköltség megállapítás tekintetében változtatta meg.

Az eredményes felperesi fellebbezéshez kapcsolódó fellebbezési illetéket az illetékfeljegyzési jogban részesült felperesnek előzetesen nem kellett lerónia, így azt külön felhívásra, a másodfokon pervesztes alperesnek kell utólag megfizetnie a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés, 15. § (1) és (3) bekezdései szerinti módon.

Szeged, 2018. február 1.

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Dobler László s.k.	Béri András s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

